

Y una mujer desmayada.
 Y en el valle y en la sierra
 Descorre la luz el velo
 Que la realidad encierra:
 ¡Un día más en la tierra
 Y un ángel más el cielo!!

S. REAL DE LARA.

CLAROR D' ESTELS

CROQUIS

Ulls trasparens que parpellejan ab pausa; somris de melangia; creguda posessió de lo inconscientment abstracte, y color de cel matinal lleugerament emboirat que fa un tot indefinit com el somriurer d' un àngel.

*
* * *

Convenciment de lo irrealiseble; esllanguit y llarch mirar ab penetració; abatiment cansat per l' anàlisis de là realitat; somnis de fermesa; meditacions crepusculars y lleuger concepte de lo fictici constituint un tot d' existencia visio-naria.

*
* * *

Complascencia del viurer; fe ab els «debers»; negoció sistemàtica de la voluntat; aspiracions de millorament basat en l' evolució; repòs cercat per l' asperó del neguit d' un demà, y consagració espontanea del Deu de l' immensitat, es astre de claror somorta.

*
* * *

Constelació: «societat».

Órbita a segnit: «la rutina»

(claror negativa: «la veritat»)

S. BAVI BRACÓNS.

PENEDIMENT

Molt he pecat en la terra,
 pero molt també he sofert;
 si l' ànima al cel s' envola,
 pendrà á Deu per son confés.

Així que mos ulls van veure
 l' ampli espay del firmament,
 ma mare en lo llit malalta
 donava 'l susper darrer.

Y trémula, á lo meu pare
 contan deya ab trista veu:
 —“Sols á tú te l' encomano;
 Deu te donga un bon acert.” —
 Prou va fer lo que podia;
 pero 'l dol fou més fort qu' ell,
 y al poch temps va abandonarme
 per juntarse ab sa muller,
 ¡Pobre mare! Quántas voltas
 corsecat pel sofriment,
 davant de ta sepultura
 he pregat que 'm matés Deu!

Y al veure que no atenía
 ni á mas queixas ni á mos prechs,
 he fet bullir dins la pensa
 los més negres pensaments!...

Per ço avuy ple de recança
 cerco la llum de la fe,
 y ab llàgrimas vull borrarne
 los pecats que jo he comés.

Febrós, he duptat de tot,
 d' aquest mon, de mí mateix;
 y fins ¡lo senyó 'm perdoni!
 m' he rebelat contra d' Ell.

Com l' home més despreciable
 he viscut fins fá poch temps,
 y ara, que la mort s' acosta,
 neix en mí 'l remordiment.

Sense fills que m' aconhortin,
 sense pare ni muller
 vaig pel mon, y quan me miro
 fins tinc pó' de mí mateix!

Los ulls m' ixen de las concas,
 l' esperit ja mig mort es...
 si vull caminà, ensopego;
 tothom fuig del costat meu!

No trovo ja en eixa vida
 qui 'm vulla doná un consell:
 los bons amichs se m' allunyan,
 jo m' allunyo dels dolents.

Quan me fico dins la esglesia
 y aflijit contemplo á Deu,
 tots me miran de tal modo.
 qu' astorat fujo corrents.

Malmenat per l' amargura,
 ni sé lo que tinc de fer:
 Anima pel fanch tecada
 del pecat, lo vol reprent...

Puig si Deu may abandona
 al qui espera y creu en Ell,
 també á tu 't darà la gloria
 lo plor del penediment.

ENRICH FRANCO.